

Nỗi Lòng Mẹ và Con Gái



Điện thoại reo nhưng tôi không muốn trả lời . Tháng Tư nào cũng vậy, tôi bế quan tỏa cảng trong phòng nhớ về một quê hương cách xa vạn dặm của những ngày thơ bé. Tôi biết tôi làm vậy sẽ mất lòng nhiều người, nhưng biết làm thế nào . Tôi có cả năm dành cho mọi người, bạn bè thân quen cũ cũng như mới . Chỉ có một tháng Tư, có vồn vẹn 30 ngày, tôi dành hết tâm lực để tưởng nhớ, để viết cho quê hương dấu yêu .Mười năm xa quê rồi, mười cuốn vở 200 trang đã lấp đầy những ý nghĩ, nỗi lòng của tôi

Giá như Mẹ tôi còn sống, tôi chắc Người sẽ hiểu khi đọc những giòng tâm sự này. Tôi đã học viết nhật ký, tập tành làm thơ từ những tập nhật ký của Mẹ . Món quà duy nhất của Mẹ dành cho đứa con gái duy nhất và út trong nhà với ba ông anh trai lớn. Mẹ tôi nói đó là món gia bảo Mẹ tặng cho tôi làm của hồi môn khi tôi lớn lên lấy chồng. Nhưng Mẹ không may mất sớm, khi tôi mới mười lăm, chưa kịp hưởng trọn niềm vui đoàn tụ với bố tôi đi cải tạo về. Tôi chưa kịp trưởng thành để dẫn một người con trai nào đến nhà chào Mẹ.

Tôi vừa chào đời ít ngày thì bố tôi được gọi đi trình diện và ròng rã mười năm bố tôi phải trải qua hết trại cải tạo này tới trại cải tạo khác. Tôi gần gũi với Mẹ tôi hơn là với Bố. Mẹ tần tảo mười năm nuôi cho bốn anh em ăn học và cứ vài ba tháng lại đi thăm nuôi Bố nên sức Mẹ càng ngày càng yếu đi.

Mười năm trời khổ khổ, tóc Mẹ bạc hẳn đi khi Người chưa tới bốn mươi. Đời Mẹ tôi giống như đời các phụ nữ Việt Nam thời chinh chiến khổ thật: Mười tám tuổi lấy chồng, năm hai mươi có con đầu lòng, và cứ thế hai năm lại thêm một đứa cho đến khi tôi ra đời khi chiến cuộc vừa tàn.

Bố cưới Mẹ tôi năm 1967 rồi biến cố Mậu Thân đạo tết năm 1968, rồi chiến dịch Ha. Lào năm 1971, rồi mùa hè đỏ lửa năm 1972 cho tới ngày miền Nam mất tính ra những ngày Bố tôi ở cạnh Mẹ tôi không đầy một năm. Tưởng khi hoà bình về Bố Mẹ tôi sẽ được gần gũi nuôi nấng bốn anh em chúng tôi, nhưng không may Bố Mẹ tôi phải hơn mười năm cách biệt. Đời Mẹ tôi khổ thật, không biết những ngày vui có đếm đủ trên mười ngón tay không. Mẹ tôi đã ghi vào nhật ký từng ngày, nhưng lần nào cũng vậy, tôi chỉ đọc ít trang rồi gấp lại, chảy nước mắt, không muốn đọc thêm, cất kỹ cả tháng trời không động đến.

Tôi định khi lấy chồng rồi, tôi sẽ đọc hằng ngày giống như Mẹ tôi đã ghi nỗi lòng của Mẹ vào nhật ký từng ngày kể từ khi Mẹ lấy chồng. Quà hồi môn, di sản độc nhất Mẹ dành cho con gái của Mẹ là tâm sự của Mẹ qua những chặng đường theo chồng thời chiến chinh và hoà bình, là những trang nhật ký, là những giòng thơ viết ra từ chính trái tim của Mẹ. Mẹ tôi mất vào cuối tháng Tư nên tháng Tư tôi dành thời gian để tâm sự với Mẹ, để viết về quê hương. Mẹ là quê hương, quê hương là Mẹ. Tôi sẽ tiếp tục truyền thống của Mẹ, ghi lại nỗi lòng của tôi trên từng trang giấy trắng. Tôi nhủ thầm như thế! Mẹ tôi mất sau khi Bố tôi từ trại học tập về được bốn năm, loay hoay chạy chọt giấy tờ xuất cảnh theo diện nhân đạo dành cho những người bị cải tạo trên ba năm. Phải chi vì Bố tôi đi tù những hơn mười năm được ưu tiên thì có lẽ Mẹ tôi chưa mất. Mẹ bị bệnh nặng phải đưa lên bệnh viện công, nhưng bác sĩ cứ đòi tiền thì mới chích thuốc. Tiền bạc dành dụm của Bố Mẹ tôi đã lo lót đường lót lá để đi Hoa Kỳ rồi còn gì. Mẹ tôi chết khi Người chưa được

biết hồ sơ ra đi của gia đình Bố Mẹ tôi cũng sắp về.

Tôi vật vã khóc bên xác Mẹ ngày liệm xác Mẹ tôi vào hòm. Tôi càng gào khóc to hơn khi thơ báo ngày ra đi của gia đình tôi đã được chỉ định. Số phần Mẹ tôi kém may mắn hơn mọi người hay là Người ra đi để không phải rời quê hương tổ quốc mà Người viết đầy trên những trang nhật ký với những địa danh hành quân của Bố tôi, với những địa danh mà gia đình nội ngoại tôi đã ở, tên những trại tù khốn khổ, tên những nơi khi ho cò gáy nơi nao ...

Tháng Tư tôi dành thời gian viết về Mẹ, về Quê Hương, về Việt nam. Nỗi lòng của tôi một phần nào có lẽ cũng như nỗi lòng của bao nhiêu người Việt Nam đang lưu lạc hay vẫn còn tiếp tục cuộc sống trên quê hương Nỗi lòng của tôi cũng như nỗi lòng của bao nhiêu người khác cũng có bao nhiêu điều khác biệt. Tháng Tư tôi viết về Mẹ, tháng Tư tôi viết về Việt Nam ...

Mẹ ạ, mùa Xuân này con không về. Tháng Tư này là mười năm rồi đó. Điện thoại reo nhưng con vẫn không chạy lại nhắc lên vì tháng Tư con đóng cửa nhớ Mẹ, tưởng niệm Mẹ. Mô. Mẹ bây giờ có lẽ cỏ đã mọc cao, ngày Thanh Minh không có người ra dầy cỏ, đốt nhang bên mộ, nhưng Mẹ đang nằm trong lòng quê hương. Còn con gái của Mẹ, cả tháng này con đóng cửa nhớ về Mẹ, về quê hương, về Mẹ. Việt Nam của con.

HoaTymTým

Tháng Tư

Tháng tư đóng cửa ở nhà

Tưởng về Mẹ lẫn quê cha mịt mù

Tháng tư mang nỗi buồn chung

Cùng chung một bọc, mà lòng khác xa
Tháng tư trần trở tuổi già
Nụ cười héo hắt xót xa bố hiền
Dặn dò con cái cần chuyên
Học hành thành đạt thỏa nguyện ước mơ
Mai sau ... lỡ việc ... bất ngờ
Đốt thân xác bố thành tro đem về
Trọn tình nghĩa Mẹ, phu thê
Tháng tư mưa nhỏ lại về bên đây
HoaTymTým

Đánh máy: HoaTymTým
Nguồn: HoaTymTým
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 15 tháng 12 năm 2005